

Ἡ ἀρχή μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κίμμιαν ἀρχήν.

ΔΙΑΡΚΕΣ

Ο ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΕΡΒΕΡΗΣ

εἶνε ὁ μόνος συντάχτης τοῦ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΥ καὶ σ' αὐτὸν πρέπει νὰ στέλνωνται οὐλα τὰ γράμματα τῶν ἐπιστολῶν.

Γιὰ τὸ παρὸν ὁ ΠΑΛΗΑΝΘΡΩΠΟΣ βγαίνει τέσσαρις φοραῖς τὴν ἑβδομάς καὶ τυπὸνται σὲ 7—8 χιλιάδες φύλλα γιὰ κάθε φύλλο ἡ ἀνδρομή του εἶνε γιὰ τὴν Ἑλλάς δραχ. 10 τὸ χρόνο, καὶ γιὰ τὰ ὄξω τῆς Ἑλλάς 12. Κάνενας δὲν εἶνε δεχτὸς γιὰ συνδρομητῆς, ἀν δὲν στείλῃ πρῶτα τὸν παρᾶ. Ὅσα ἀποβλέπουν σὲ γυναῖκες, ὅσα εἶνε ἀτομικὰ καθὼς καὶ διατριβαῖς δὲν εἶνε δεχταῖς. Γιὰ κάθε γνωστοποίησι πληρῶνεται ἡ ἀράδα πενήντα λεπτά, τὴ κάθε φορά.

Πῶς σᾶς φαίνεται

ἂν σᾶς πιάσῃ στὸ δρόμο ἓνας νυχτερινὸς βιομήχανος καὶ σᾶς ξεγυμνώσῃ καὶ σᾶς ἀφήσῃ χωρὶς παπούτσια καὶ μόνο μὲ τὸ σώβρακο, καὶ ἔπειτα αὐτὸς ὁ νυχτερινὸς βιομήχανος ποῦ σᾶς ἐγδύσε νὰ φωνάξῃ τὴν ἄλλη μέρα καὶ νὰ ξεσχίξῃ τὰ ρούχά του, διότι ἓνας ἄλλος, θέλει νὰ σᾶς γδύσῃ ἐπειδὴ σᾶς ἐγύρεψε γιὰ τὸ φτείασιμο μιᾶς σκούφιας ἓνα λεπτὸ παραπάνω: — Ὅχι δὲν ἀφίνω ἐγὼ νὰ σᾶς γδύσουν, κάτσετε, κ' ἐγὼ θὰ σᾶς φέρω ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ σκούφια ποῦ νὰ σᾶς κουστίσῃ μισὸ λεπτὸ παρὰ κἀὼ νὰ σᾶς λήῃ, ὁ κλέφτης.

Αἶ, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶνε μασκαρᾶς τῶν μασκαράδων καὶ βασιλέας τῶν γαδάρων, ὁ ὁποῖος ἐνῶ σᾶς ἀφῆσε χωρὶς βρακὶ σᾶς προυνιάζεται ἔπειτα καὶ σᾶς κάνει τὸν προστατή, καὶ βρίζει ὡς ἄτιμο κλέφτη, κείνον τὸν τεχνίτη ποῦ σᾶς γυρεύει ἓνα λεπτὸ γιὰ νὰ σᾶς ντύσῃ;

Αὐτὴ τὴ δουλειᾶ, κύριοί μου, τὴν ἐφτείασε ὁ Λαοφιλῆς Τρικούπης σας ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ μὲ τοὺς φόρους τοῦ Καλλιγᾶ τοῦ μᾶς ἐγδύσε καλὰ καλὰ, καὶ μᾶς ἀφῆσε πετσί καὶ κόκαλο, ἐρχεται τώρα, νὰ μᾶς δεῖξῃ συμπάθεια καὶ ἐσπλαχνία καὶ μᾶς λέει, ὅτι χάριν οἰκονομίας, τῆς κάλπαις θὰ τῆς παραγγεῖλῃ στὴν Εὐρώπῃ, διότι ἐκεῖ θὰ τῆς κάνουν γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί, ἐπειδὴ τῆς οἱ ἐδῶ, — ἀκούστε καλὰ αὐτὴ τὴν ὁμιλία, — οἱ ἐδῶ βιομήχανοι, τενεκετζίδες καὶ ζυλουργοὶ εἶνε ἄτιμοι κλέφταις, γυρεύουν δηλαδὴ νὰ κερδίσουν, καθὼς εἶπε ἄτιμος.

Τόσα χρόνια ποῦ ἐφτείανοντο ἐδῶ ἡ κάλπαις, μὲ ταῖς ὁποῖαις ἐνείργησε καὶ αὐτὸς τῆς ἐκλογαῖς του, τόσα χρόνια λέω, οἱ βιομήχανοι ἦτανε τίμιοι, τώρα διὰ μιᾶς ἐσαφτίστησαν μέσα στὴ Βουλὴ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Τρικούπη, ὅτι εἶνε ἄτιμοι κερδοσκόποι.

Καὶ γιατί, παρακαλῶ; Διότι γιὰ τὴ κατασκευὴ τῶν καλπῶν, ζήτησαν οἱ βιομήχανοι **δύο** δραχμαῖς πάρα κάτω, γιὰ κάθε κάλπη, ἀπὸ ὅσα τῆς ἐφτείαναν τὰ ἄλλα χρόνια. Λέει πῶς συνετερίστηκαν. Ἀμ, βλάκα, ἀν δὲν συνετερίζωτανε πέντε

ἑξ τεχνίταις, πῶς ἦτανε δυνατό ἓνας τεχνίτης σ' ὀλίγο καιρὸ νὰ φτείασῃ σ' ὀλίγο διάστημα σαράντα πενήντα χιλιάδες κάλπαις; Ἐχουν κάνενα καλοῦπι νὰ τῆς χύνουν σὴν τὰ τσουκάλια;

Τῆς κάνουν λὲς στὴν Εὐρώπῃ φτεινότερα. Σωστό. Ἀμ δὲν μᾶς λὲς οἱ φουκαράδες οἱ ἐδῶ βιομήχανοι ἔχουν τὰ μέσα τῶν κολοσαίων ἐργοστασίων τῆς Εὐρώπης, τὰ ὑλικά, τῆς μηχαναῖς, τὰ κεφαλαῖα καὶ χίλια δυὸ ἄλλα;

Ἐκεῖ δουλεύει ἀτμός, καὶ ἐδῶ δουλεύει χέρι. Εἰσεῖ ἔχουν τὰ ὑλικά ντόπια κ' ἐδῶ τὰ φέρουν ἀπόξω. Ἐδόθηκε ποτὲ στὴ νῶπια βιομηχανία κίμμιὰ προστασία ἀπὸ τὴ κυβέρνησι;

Κολοκῦθια. Ὅ,τι ἔκαναν τὸ ἔκαναν μὲ τὴν ὑπομονὴ τους αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι βιομήχανοι, ὅπως ἀδιάντροπα τοὺς ὠνόμασε ὁ Τρικούπης, χωρὶς νὰ συλλογιστῇ, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι βιομήχανοι καὶ κερδοσκόποι, ὅτι ζοῦν πολὺ ἐντιμώτερα ἀπὸ κἀτι βουλευτᾶς του κ' ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιο.

Τὰ ντόπια τραπέζα τὰ καρυδένια τῆς μέσης, ἡ καρέκλαις, οἱ καναπέδες, βιβλιοθήκαις, κονσόλαις καὶ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα κατασκευάζονται ἐδῶ καὶ κομψότερα καὶ φτεινότερα καὶ στερεώτερα ἀπὸ τῆς Εὐρώπης.

Θὰ φέρῃς, εἶπες, κύρ Τρικούπη μας, ἀπὸ τὴν Εὐρώπῃ δὲν ξέρω πόσα φτεινότερα τῆς κάλπαις, ὡς κάλπης, ἀλλὰ δὲν μᾶς λὲς, σὲ παρακαλοῦμε θὰ πληρῶσουν φόρο τελειονιακὸ, ἢ θὰ περάσουν ὡς πράγματα τῆς κυβερνήσις, πετὶ χαβᾶ;

Ἐπειτα τὰ χρήματα ποῦ θὰ φτειαστοῦν ἡ κάλπαις εἶνε τῶν ὑποψηφίων, γιατί ἐσὺ νὰ φαίνεσαι τόσο οἰκονόμος σὲ ξένα χρήματα, ἀφοῦ ψοφᾶς τὸν κόσμον στοὺς φόρους;

Ἐπειτα, δὲν μᾶς λὲς, σᾶς παρακαλοῦμε, ἡμεῖς καὶ ἡ σκούφιας ποῦ δὲν φοροῦμε, τί διάολο γίνονται αὐταῖς ἡ κάλπαις, ἢ χιλιάδες ποῦ φτειάνουνε κάθε λίγο καὶ λιγάκι; Τὰ ποντίκια, δόξα τῷ Θεῷ, τενεκεδες δὲν τρῶν, γιατί ὄθεν τῆς δὲν νοικιάζει τὸ δημόσιο μιὰ μεγάλη ἀποθήκη νὰ τῆς φυλάῃ γιὰ τῆς ἄλλαις ἐκλογαῖς καὶ νὰ ἔχη χιλιάδες κέρδος; Τί γίνον-

ται τόσκις χιλιάδες κλπικισ; Μή τῆς πένην ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος καὶ φουτῆ πούλουδα ἢ τῆς κήνη κάσκις γιὰ σκουπίδια; Νὰ πῶς, μπορούσες νὰ κήνης οικονομία καὶ νὰ ἀφελῆσθαι τὸ δημόσιο, καὶ ὄχι μὲ πάλαις καὶ νὰ βρίζης ἐντιμους νομοκρυεῖους βιομηχάνους ὡς ἀτιμους κερδοσκόπους.

Ἄλλὰ ἔννοιά σου, καὶ σοῦ τάχομε μαζομένικον καὶ θάβηκα καὶ ἡ ἀράδῃ τῶν ἀτιμῶν κερδοσκόπων βιομηχάνων, ὅταν θὰ πῶς νὰ τοὺς φίλας τὰ ποδάκια; ὅταν πῆγῃς ἀπὸ τὴν ἐξουσία, νὰ σοῦ ἀνταποδώσουν τῆς ὑβρίσεως μετὰ διακόσια στὰ ἑκατό.

Σχολεῖον ἀπόρων γυναικῶν

Ἐραίσια καὶ καὶ μετὰ τὰ ἰδιωτικά μαζο καὶ ἐργασιαστικὰ καὶ συρροπηστικὰ καὶ μικροπερμπαντοδουλειῶν.

Δὲν μπορεῖ, ἀδερφέ, νὰ ὑπάρῃ ἀγαθοεργὴ κατὰ κράτος εἰς τὸ ὅποιον νὰ μὴ ἦται θρονιασμένη καὶ ἡ μεγάλη Θεὸς Σοφία.

Ὅταν μιὰ φορὰ ἡ Ἀγγλία, δὲν ξέρω γιὰτί ὀφθεῖν, εἰβίσε τὸν Κολέτη νὰ ὑπογράψῃ ἕνα ἐπὶ λόγῳ γιὰ τὴν Ἑλλάδα χαρτί καὶ ἀρνῆταν. καὶ τοῦ εἶπε ὁ πρέσβης τῆς Ἀγγλίας, ὅτι θὰ φέρῃ στρατὸ νὰ κήνη ἀποχρηθῆτε ἐπὶ τοῦ ἀπᾶντης ὁ Κολέτης.

— Φέρε. Ἄλλὰ κ' ἐγὼ θὰ σαξώσω ὅλη τὴν Ἑλλάδα στὸ κλαδί καὶ θὰ γεμίω τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ κλέφταις, καὶ ἔλατε τότες νὰ μᾶς πιάσετε στὰ βουζῆ.

Ἄρα ἀκουσε αὐτὰ ὁ πρέσβης τῆς Ἀγγλίας, κατὰλαβε ὅτι δὲν εἶχε νὰ κήνη μετὰ κίμικια κουκουμακία, μετὰ κένεντ Τριούπη, καὶ συμμαζεύτηκα.

Αὐτὸ τὸ λόγῳ τοῦ εἶπε ὁ Κολέτης, ὅτι σὲ κίνδυνον εἶς πατρίδας μπορούσες νὰ σαξώσῃ ὅλη τὴν Ἑλλάδα στὸ ποδάκι καὶ νὰ κήνη, γιὰ τὴν ὑποτάσσει. αὐτῆς, αὐλοῦς τοὺς Ἕλληνας ληστές, ἂν ζούσε σήμερα δὲν θὰ ἦχε ἀνάγκη νὰ τὰ πῆ μετὰ λόγια, ἀλλὰ θὰ τὸ εἶδεινε μετὰ ἔργα, γιὰτί ὅπου καὶ ἂν εἶξῃ κένεις, τὸ μᾶτι τοῦ μέσα στὴν Ἀθήνα, ἄλλο δὲν θὰ δῆ, παρὰ κλέφτες.

Καὶ ἀρχίζομε. Ὅπου καὶ ἀγαθὸς γὰρ κατὰ κράτος γιὰ τὴ φτωχολογία, ἐκεῖ θὰ ὑπάρῃ καὶ ἕνας ἀρσενικός κλεφτόγατος. Δὲν σὰς λέω, ὑπάρχουν καὶ γυναίκες κλεφτογαταί, ἀλλὰ αὐταὶ τὰ ἐμαθαίνον ἀπὸ μᾶς, δὲν κλέβουν ἢ φουκαριάζουν μετὰ κένεις παρὰ μόνον ἐπὶ ἀνώφορα.

3 ΥΠΟΦΥΛΛΙΣ ΟΙ ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ

Σχέδια Χρυσογαδάρενας.

Ἡ Νινίτσα καὶ ἡ κόρη τῆς Ἀθηνούλας ἐξακολούθησαν τὴν κουβέντα τῆς ὀμιλίας τους καὶ ἔλεγε ἡ Νινίτσα.

— Λοιπὸν δὲν μοῦ εἶπες πῶς, πονηρῆ, ἐμαθεῖς ὅτι ὁ μπαμπὰς ἔχει ἀγκαλῆ τὴ Λουίζῶν;

— Ἀ, ἀπλοῦστατα, ζητοῦσα τὸ χροτοφυλακείον τοῦ, ὅπως τοῦ σουφρώω ὀλίγα χροτονομίσματα, εὐρίσκῃ τὸ κάρτ βίζιτ τῆς Λουίζῶν καὶ ἕνα ραζαδάκι.

— Τῆς ἰδίας;

— Ναι, μιμᾶ.

— Καὶ τί, ἔλα πονηρὸ, λέγε, τί εἶπες, τί τοῦ ἔγραψε;

— Ἄ ἔτσι μοῦ εἶσαι, κύριε; πολὺ καλᾶ.

— Ἴδου τί ἐνθυμούμαι ἐκ μνήμης ὡς ἐγκριστᾶ. Τὸν ἀπεκάλει προσφιλέστατόν της κύριον. Ὅτι ἐλάμβανε τὴν τιμὴ νὰ δικταθῆ εἰς τὸν χορὸ ὡς διαρκῆς ντῆμα του, καὶ ὅτι ἐλπίζει καλῶς νὰ δικταθῆ εἰς τὸν μπουρῆ, καὶ ὅτι ἐλπίζει ὡς διαρκῆς ντῆμα του, ὅτι ἤθελε λάβει τὴν καλοσύνην νὰ τὴν συνοδεύτῃ ἐπ' ἀμῆνης εἰς τὸν οἶκόν της τὴν πρωῒν μετὰ

Αὐτὰ τὰ ἀγαθοεργὰ κατὰ κράτος λές κ' ἐγίνυν γὰ νὰ κλέβουν μερικοί, καὶ μερικοί.

— Ὁλόγως τὸ φέρνει, καὶ περκαίει γὰρ χάρις. Στὸ σχολεῖον τῶν ἀπόρων γυναικῶν περκαίουν. τὸ εἰκοσιεπτάχρονο μετὰ μετὰ τὴν ἀράδῃ πᾶσα κατω, διότι πᾶσα πτωχοκρίτσα ὅτι ἡ ἐνδεκάρα τοῦ Καλλιγᾶ δὲν εἶνε ἐνδεκάρα, ἀλλὰ ἐννιάρα. Καὶ δὲς καὶ συμφράουον τῶν πτωχῶν ἀπόρων κοριτσιῶν ὅ,τι τοὺς βαστάζῃ ἡ καρδιά. Ἡ κυρία, διευθύντρια χτυπᾶ ἡ καίμενη μόνον 160 δρ. τὸ μῆνα καὶ ὅ,τι κολλῆσει, πρῶτα τὸ εἶπιο κάνει καὶ ὁ πτωχὸς Ἀθανασιάδης ὁ ὅποιος ἀπὸ τῆς πλάτικης τῶν σταγῶν κοριτσιῶν, ἀγόρασε χωράφια καὶ οἰκόπεδα, ἐνῶ ἐκεῖνα μερὰ νύχτα δουλεύοντα; δὲν κατορθώνουν οὔτε ἐνὰ σαξάκι, νὰ πορέσουν.

Π. Ἀχρὶς. Εἶνε εἰς κέντημα ἢ πῆγῃ; καὶ ὁ ὄγδοα, τὰ ὄγδοα δὲν πιάονται στὸ λογαριασμὸ, εἶνε πρῶτο ὄφελος τοῦ κύριου Ἀθανασιάδῃ καὶ τῆς διευθύντριας. Γιὰ ἰσχυρὸ μίση πόλκα δίνουον πενήντα λεπτά, καὶ κᾶτι ἀπὸ δῶ καὶ κᾶτι ἀπὸ καὶ, ὡς ποῦ κατῆνθησε ἕνα κορίτσι μερὰ νύχτα ἐργαζόμενον ἐπὶ ἕνα μῆνα νὰ πῆρῃ τί θεροεῖται;

Δυὸ δραχμαί. Γιατί, λέει, τοῦ κράτησαν γιὰ τῆς κουβαρίστρας καὶ κουβαράκια καὶ τρυπώματα καὶ ζετρυπώματα δὲν ξέρω πῶσα.

Αὐτὸ τὰ σχολεῖον εἰς τὸ ὅποιον ἐνῶ ἐργάζονται μερὰ καὶ νύχτα τὰ πτωχοκρίτσα καὶ οἱ πτωχογυναίκες καὶ πέρνουον δυὸ δραχμαίς τὸ μῆνα. μῆροδολε πλέουον καὶ ὄχι μεροδολε, δὲν μοῦ λέτε, σὰς μετὰ τὸ πολυζερό σὰς κεφάλι, εἶνε σχολεῖον τῶν ἀπόρων γυναικῶν ἢ σχολεῖον ληστρογείου τῶν πτωχῶν γυναικῶν.

Εἶνε κ' ἄλλα, ἀλλὰ λίγα λίγα γιὰ νὰ ἔχη καὶ πικικία τὸ φύλλο, καὶ σὰς λίγη περιέργεια.

Τί εἶνε αὐτὰ;

— Πορτοκάλια, κύριε.

— Πορτοκάλια; Καὶ δὲν ξέρεις, ὅτι τὰ πορτοκάλια θεωροῦνται, ὅτι εἶνε ὁ ἀπαγορευμένος καρπὸς τοῦ ἔργου ἢ Εὐα, ὁ καρπὸς δηλαδὴ τῆς γνώσεως τοῦ κκεῖ καὶ τοῦ κκεῖ;

— Δὲν τὸ ξέρω.

— Ρώτησε τὸ βασιλικὸ Ὀρκενίδῃ νὰ τὸ μάθῃ. Ὅστε, κύριε,

τὴν ἀλῆειν τοῦ χοροῦ, εἰς τὸν ὅποιον ἐννοεῖ νὰ παραμεινῇ μετρητέλους.

— Ἐτσι; Αἱ πληροφορίες σου εἶνε πολὺτιμα. Ἡ σύζυγος διδασκαλεῖ. Καλλίστα, θὰ δικταθῆ καὶ ἡ σύζυγος. Εἶχαν ἀσπὸ καὶ ὑπάγω ἀμετακρίστως, ἀπλῶς ὅπως ἐπιδείξω τὸ νόσον περιτέριόν μου καὶ τὰ ψέλλια, ἀλλ' ἤδη μετὰ δῶλο γνῶμην, θὰ μετρημαριστῶ καὶ θὰ ὑπάγω. Κατίνια! Στὴ φωνῆ τῆς χρυσογαδάρενας παρουσιάστηκε ἀμέσως ἡ κκαμαριέρκα, ἕνα νόστιμὸ κορίτσι καὶ ντυμένη σὰ καμικιὰ μετὰ γὰλη; κυρία καὶ αὐτή.

Ἄμα παρουσιάστηκε ἡ Κατίνια μπροστὰ στὴ κυρία της στάθηκε σὰ στρατιώτης εἰς προσοχὴ χωρὶς νὰ βγάη φωνὴ ἢ ρωτήσῃ τί τὴν θέλει. Ἐπερίμενε νὰ τὴν δικταθῇ.

— Κατίνια, ἐπαγάλαβε, ἡ Νινίτσα, ἀκουσε. Ὅταν μετὰ ζήτησῃ ὁ κύριός σου, ὅπως μετὰ συνοδεύσῃ εἰς τὸν χορὸν, εἶπέ του, ὅτι κκακοδιαθετήσασ, ἀπερᾶσισα νὰ μὴ ὑπάγω.

— Καλλίστα, κυρία μου, ἂν δὲ ζητήσῃ νὰ σὰς ἴδῃ;

— Πάντοτε θὰ ἀνοητένη; Δὲν γνωρίζεις, ὅτι οὐδέποτε τὸν δεχομαι εἰς τὸν θάλακόν μου, καὶ ὅτι οὐδέποτε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν, ἂν προηγουμένως δὲν ζητήσῃ τὴν συγκατάθεσίν μου ἢ ἂν δὲν τὸν ζητήσῃ;

— Ἐνδεχόμενον ὅμως ἐξαιρετικῶς ἀπόψε, ἐνεῖα τοῦ χοροῦ νὰ ἐπιμῆν νὰ σὰς ἴδῃ.

— Τότε θὰ τοῦ εἶπῃς, ὅτι ἔχετε ἐντολὴ ἐκ μέρους μου νὰ τῷ ἀπαγορεύετε τὴν εἰσοδον, καθότι ἀπατιῶ ἡσυχίαν καὶ θέλω νὰ μὴ μοῦ διαταρᾶξῃ κανεὶ; τὴν ἡσυχίαν. Εἰξέρεις πόσο

ρε, ἄφοῦ εἶνε ἀπαγορευμένος καρπὸς δὲν μπορεῖ; νὰ τὰ πᾶς στὴν Ἀθήνα.

— Τί λές, κύριε ἀρχάτορα, στὴν Ἀθήνα δὲν τῶν πορτοκαλίων; Καὶ μοῦ τάχομε δῶσαι γιὰ περῆσαι ἀπὸ τὴ Κρήτη, δὲν εἶνε παρὰ 200 φωροποποκάλια; Ὅχι τοῦ ποῦν πῶς; φάγα εἰγὼ;

— Ἐτσι; Αἱ, τότε γιὰ χατῆσθαι πῆρως τὸ δημότικὸ φόρο πέντε δραχμαί, καὶ ζεῖντε πῆρως τὰ κατὰ χάρι.

Ὁ φουκαριῶν ποῦ ἔφρανε τὰ πορτοκάλια ἔβγαλε καὶ εἰσάσε τῆς πέντε δραχμαί, δηλαδὴ, ἐπλήρωσε δημοτικὸν φόρο γιὰ κᾶθε πορτοκάλι δυὸμιάς λεπτά, σὰς δὲν ζεῖσε τὸ ἕνα.

Μὰ, ἀδερφέ, δὲν μᾶς λέτε, ὅτι μετὰ προφραῖς δημοτικῶν φέρου, ὅτι στήσατε ληστρογείον; Οὐζῶ σουφραντζίδε, ἀξετίπωτοι, Ἄμ' ἐσῦ, κῆρ Δήμαρχε; τί κένεις; Ἐχεις δίκαιον, κένεις νάνι νάνι.

Ὅταν ἡμῶνα

μικρὸς καὶ δὲν εἶχε δουλειᾶ, ἐπιπὰν τὰ χροτία, τὰ τσάκια, στὴ μέση τὰ ἔστηνα ἐπειτὰ τὸ ἕνα ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἐσηματίει στρατόπεδα καὶ ἐπειτὰ φωνάζοντας:

— Πρῶτον πυρόβολον, πῦρ! Μπούρ.

Καὶ ἐσπρονχῃ τὸ τελευταῖον χαρτί καὶ ἐρίχνα ὅλα τὰλλα στὴν ἀράδῃ. Μ' ἕνα κανόνι κατέστρεψε ὅλο τὸ στρατόπεδο, ἀνδραγαθία ποῦ δὲν τὴν ἔκανε οὔτε ὁ Δὸν Κιστότος οὔτε ὁ λογία; Πελζούρας μᾶς. Ἐπειτὰ πάλι, ἐγὼ ποῦ τὰ χάλασα τὰ ζικανέστηνα, καὶ ἔτσι βριτικόμενα σὲ δουλειᾶ.

Τὰ ἴδια παιδικαῖα παιχιδία μᾶς παίζουον καὶ οἱ κκαβερνηταί μᾶς, ὅταν δὲν ἔχουν νὰ κένουν κένεντα σπουδαῖον ἔργο.

Σηματιζόμενα φάλκατα Πανεπιστημίου καὶ ὕστερα τῆς χαλοῦν, πρταίνουον τάχματα ἀπὸ τὰ παιδικὰ τῶν γυμνασίων καὶ ἑλληνικῶν σχολεῖων καὶ ἐπειτὰ τὰ χαλοῦν.

Τὸ ἴδιο θέλουον νὰ πρταίσουον τὸρα πάλι οἱ ὑπουργοί μᾶς καὶ ὑποβάλουον νομοσχέδιο στὴ βουλή, νὰ γυμναζώνται οἱ μιληταί σὲ στρατιωτικὰ γυμνάσια. Ἡ ἰδέα εἶνε καλὴ καὶ σωτήρια, ἀλλὰ θὰ βραστήῃ ἀπὸ τὰ σκαῶ ὡς τὰ σταφυλῖα, γιὰτί κένεντα κᾶλο ἔργο στὴν Ἑλλάδα δὲν τηλεφορᾶ.

Ἐπειτὰ δὲν μπορῶ νὰ κκατλάθω, γιὰτί τῆρα νὰ πκαρσαχτοῦν τὰ στρατιωτικὰ γυμνάσια μόνον στὰ κατώτερα σχο-

μὲ πιάουον τὰ νεῦρά μου εἰς τὴν παρακίτρᾶν ἐνδύλησιν. Ἦπαγε.

— Ἄ, ἀκουσε, Κατίνια, εἶπέ τοῦ κκαμαριέρου μου νὰ ἔλθῃ. Καὶ ἀμέσως παρουσιάστηκε ὁ κκαμαριέρτος, φρεσκοζουρισμένος γένεια καὶ μουστάκια, μετὰ μαλλιά μυτάκια στὸ κούτελο, μετὰ ψηλὸ φακίλλο καὶ ἀσπρο λικμοδέτη καθῶς καὶ γάντια, μετὰ φράκο καὶ πανταλόνι καλλάνι. Ὅχι τὸν ἔπερνε κένεντα γιὰ γκαμπρό. Κι' αὐτὸς στάθηκε πούτῃ μπροστὰ της καὶ περιμένε νὰ τὸν δικταθῇ ἢ χρυσογαδάρενα, ἢ ὅποια τοῦ εἶπε:

— Κώστα, πρῶκ, Ἦπαγε εἰς τῆς κυρίας Λιζιέ καὶ εἶπέ της, ὅτι σὰς ἐξαπέστειλα γὰ σὰς παραδῶσῃ αὐτοστιγμῇ τὸ κούστομ τῆς κκαμαριέρτας μου. Ἄν δὲν τὴν ἔχη ἐπιδιορθωμένην, νὰ σπεύσῃ ἀμέσως θέτωσα ὄλας τῆς ἐργασιῶν εἰς ἐργασίαν νὰ τὴν τελειώσῃ. Ἀκουσε, εἰς τὸν κύριόν σου δὲν ἔχεις νὰ δώσῃς λόγον ποῦ σὰς ἐξαπέστειλα. Ἀκουεῖς; Τὸ κούστομ πρῶτεζε νὰ τὸ φέρῃς χωρὶς οὐδεὶς νὰ σὲ παρατηρήσῃ. Μετὰ ταῦτα Ἦπαγε εἰς τῆς κυρίας Μεγαδελήνης, καὶ δὲς τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, ἐρώτησε δὲ ἂν εἰς τὸν χορὸν τῶν μετμερισμένων εἶνε καὶ ὁ κ. Μιμίκος. Πέρεῖς, ἐκαίνας ὁ νέος μετὰ τοῦ ὁποῖου ἐξέρχομαι ἐνίοτε εἰς περίπατον. Ἐνόησας; Σπεῦσε.

Ὁ Κώστας ὁ κκαμαριέρτος τὸ πῆρε μενοφῶσαι καὶ ἐπέτελεσε ὄλας τῆς διαταγαίς τῆς κυρίας του στὸ μνηοῦτο καὶ ἐπέστρεψε λογαριασμένους.

— Αἱ, τὸν αὔτησε, ἡ χρυσογαδάρενα Νινίτσα, τί νέα;

— Τὰ πάντα, κυρία μου, εὐχάριστᾶ. Ὁ φίλος μᾶς ἐκεῖ καὶτὸ κούστομ ἔτοιμο, ἀπάντησε ὁ Κώστας.

λεῖα καὶ ὄχι καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιο, ὅπου εἶνε περισσότερη ἀνάγκη;

Γιὰτί; Διότι ὄλα αὐτὰ εἶνε φούμαρα. Δὲν εἶχαν φαίνεταὶ δουλειᾶ οἱ ὑπουργοί μᾶς, καὶ πρταίνουον σὰ μωρὰ στρατιωτικά. Αἱ, μωρὸ κουταμάρα ποῦ μᾶς, δαίρει καὶ δὲν τὴν κατὰλαβαίνουμαι; καὶ εἰμῶν ὅσο ἔκκα, ὅσο κένεις καὶ ὅσο κᾶτι νῶν κκαμικιῶν νῶν πορτοκαλίων καὶ κᾶτι νῶν κκαμικιῶν νῶν πορτοκαλίων καὶ κᾶτι νῶν κκαμικιῶν νῶν πορτοκαλίων.

Ὁ Ἀρχιτέκτων

Ἄβραχῆ Ἰωαννίδης, Ἕλληνας ὀνόματι καὶ πράγματι ἑκατασκέυασε ἕνα σκέδαπτοῦν νέου θεάτρον καὶ τὸ καθηπόθαλε στὴ κρίσι τοῦ Δημάρχου μᾶς, ὁ ὅποιος ὅμως δὲν θέλησέ οὔτε κᾶν νὰ τὸ λάβῃ ὡς ὄψην. Τὰ λεπτομέρη αὐτὰ σχέδια τοῦ θεάτρον εἶνε ἐκατεθλημένα σὰς ἀνὰ κκαλοπώλειον ποῦ εἶνε καὶ ἀντικρὸ σὰς κκαρτεῖον τοῦ Φιλαιπίδη, παρᾶτῃ, δέστε τᾶ, καὶ μεθᾶρῶν κκαρτεῖα ἔργα, γιὰτὰ δῆτε τὴν κκακαροδουλειᾶς κκαγούσ' αὐτὸ τὸν κόσμον.

Παράκλησις

ὁ κ. Ηέτρος Στεργιογλίδης νὰ πρταίξῃ ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἀμέσως, γιὰτί πρταίξεται γιὰ σπουδαῖα ὑποθεσί του.

Ὁ ἀστύνοος

τῆς Συρίας μοῦ κατᾶσχασε ἕνα φύλλο σὰς ταχυδρομεῖον ἂν νὰ ἦταν κένεντα, κατῆ; ἢ εἰσαγγελέας, ἐπειδὴ δὲ αὐτὸ; ὁ κύριος μαγκούφης ὁ Συριανός, καὶ δὲν ξέρεῖ τὰ καθήκοντά του, καὶ γιὰ νὰ τοῦ δῶθῃ ἕνα μάθημα καλῶ, ὅτι ἡ θέσι του εἶνε νὰ φυλάῃ μόνον τὰ γουρουνότσασια τῆς ἀπάνω καὶ κάτω Συρίας; καὶ νὰ μὴ ἐπιμεδᾶν ἢ δὲ δικαστικὰ καὶ εἰσαγγελικὰ καθήκοντα; ἂς λάβῃ μιὰ κατὰγγελία ἐπὶ παραβᾶσει τῶν καθηκόντων του, γιὰ νὰ μάθῃ, ὅτι ὁ Παλιᾶνθρωπος, δὲν παίζει μετὰ κκαληνθρώπους.

Νομίζεις, πῆ, ὡς ἀστύνοος ὅτι κρατᾶς τὸν Πάπα ἀπὸ τὰ γένεια; Στάσου γὼ νὰ σοῦ δῶσω νὰ κρατᾶ; καὶ; ἄλλο τὴν... κατὰμῆνυσί μου.

Ὁ Ἀντώνιος Ἀγοδλαστίης

Ἡ Ταμπακῆς ἀναίε; ταμπακοπουλεῖ; κοντὰ τῷ Κασσιόροδιεῖο εἰς τὸ ὅποιο ποῦτᾶ καλῶ, ἀρίστης ποιότητος καὶ μέτριο ταμπακίον. Ἐροδοφῆκα μιὰ ποίσα, γιὰδοκιμῆ κ' ἀκόμα φερνίζομαι. Τάσου. Νὰ καὶ τῆρα φερνίζομαι. Τάσου Φύγετε, καὶ σὰς κόλλησα ταμπακίον.

— Ἀνόητε, πρῶτεζε πῶς ὀμιλεῖς ἄλλοτε. Ποῖος φίλος μᾶς; Ἐχομεν φίλον τινὰ κοινόν;

— Μοῦφυγε κυρία μου, ἤθελα νὰ εἰπῶ ὁ φίλος σὰς.

— Ἐγὼ ἄλλως. Διότι ἀπὸ ἀμαζηλάτην μου νὰ ζεῦξῃ τὸ ἰδιαιτέρον λοντόν μου, τὸ κλειστό, ἢ ὄχι στάσου, στείλε νὰ ἐνοικίξῃ καλλίτερον ἕνα καλὸν λοντόν νὰ προσεῖξῃ δὲ ὁ ἀμαζηλάτης νὰ ἦται ἐκ τῶν γνῶριμων καὶ νομίμων ἀνθρώπων. Πέρεῖ ὁ ἀμαζῆς, ἀμα τοῦ εἰξῆς αὐτὰ τῆς πρᾶξῃ. Νὰ ἦται ἐδῶ μετὰ μιᾶν ὥρα, ἔως ὅπου ντυθῶ. Ἀκουσε, εἶπέ καὶ τοῦ θυρωροῦ καὶ ἡ κκαμικιῶν ποῦ πρῶτῃ ὅταν ὄχι ἐπιστρέψω, ἂν μετὰ κκαμικιῶν καὶ ἐκκαλεπτό νὰ περᾶμῶ μετὰ τὸν πρῶτον ἐλεγκτῶν κκατῶν, εἶπά σου, ὅτι εἶνε ἀπεθεβλημένος. Ἦπαγε.

Ἄμα ποῦ ἔφυγε ὁ Κώστας, ἡ Νινίτσα μᾶς κλειστικῆς στὴ κκαμαρὰ της καὶ ἀρχίσε νὰ ντυνέται τὴ κκαμαριέρτα της, ἢ ὅποια ἦταν ἢ ὅσο μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ἀσπᾶν.

Ὅταν ἦταν ἔτοιμη ν' ἀναχωρήσῃ νὰ καὶ ὁ χρυσογαδάρος ἀντρας της καὶ μπκίνε καὶ ρωτᾶ τὴν κκαμαριέρτα:

— Εἶναι ἔτοιμη ἡ κυρία σου;

— Ὅχι, κκακοδιαθετεῖ.

— Ἐτσι; Φαίνεται νὰ ἔχη πάλι τὰς ἰδιοτροπίας της. Εἶπέ της ὅτι τῆς εὐχομαι περκατικὰ καὶ ὅτι ἐγὼ δὲν ἐννοῶ, χάριν τῶν ἰδιοτροπιῶν της, νὰ μείνω ἀπὸ τὸν χορὸ.

Μεθᾶρῶν θὰ σὰς περιγράψω καὶ τί πράγμα ἦταν αὐτὸς πάλι ὁ χρυσογαδάρος ὁ ἀντρας τῆς χρυσογαδάρενας Νινίτσας καὶ τῆς σικηναίς ποῦ συνέβηκαν σ' αὐτοὺς τοὺς δύο.

Σοῦς, βρὸς τρεῖς Γιαννῆ καὶ μὴ μὲ κάρης ρεῖ.ι.ιι

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Γνησία δαμαλὶς τοῦ Χάη

προνομιούχου προμηθευτοῦ τῆς κυβερνήσεως Αὐστρίας, Ρωσσίας, Ἑλβετίας, Ρουμανίας, Σερβίας, κλπ. Πωλεῖται ἐν Ἀθήναις εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ κ. Ἀραβαντινοῦ καὶ ἐν Βόλφ εἰς τὸ τοῦ Ζαφ. Δ. Σφύρα. Διὰ πᾶσαν περαιτέρω πληροφориαν ἀπευθυντέον εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις κ. Π. Κ. Παπαδάκην, γενικὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ δόκτορος Χάη διὰ τὴν Ἑλλάδακαὶ τὴν Τουρκίαν.

Ἡ χρυσογαδάρεινα μασκαρεμένη συναπαντᾷται μὲ κάποιον.

Ἡ γεροξεκουτιάρα βουλή δίνει στὸ μωρὸ Λαὸ γὰ γάλα γὰ φάη φόρους, καὶ τὸ μωρὸ, — ὁ Λαὸς, — κλαίει.

Ἡ θεικὴ στὰ μπάλ μασκέ.